

Οἱ ιατρὸς Οὐρθίνος ἀπῆλθεν ἔχων ἐν τῷ νῷ στέφεράν ἀπόφασιν ν' ἀποδεῖη εἰς τὸν κόμητα Μοντελέοντα διτι μετεχειρίζετο δεξιῶς ὅχι μόνον τὸ φλεβοτόμον ἀλλὰ καὶ τὸ ξίφος.

Οἱ θάνατος τοῦ γέροντος κόμητος φονευθέντος ἐν μονομαχίᾳ ὑπὸ τοῦ ιατροῦ Οὐρθίνου ἐπρόξενης παρὰ πάσιν ἀλλόκοτον ἐντύπωσιν, καὶ πολλὴ καὶ πλήν μάταιαι ὑπόθεσις ἐγένοντο περὶ τῆς ἀνεξηγήσου καὶ ἀπροσδοκήτου ταῦτης συμπλοκῆς, καθόσον ἐγίνωσκον τὸν φιλήσυχον καὶ εἰρηνικὸν τοῦ ιατροῦ χαρακτῆρον καὶ ἡτο μάλιστα γνωστὸν διτι μπήρησεν δεῖποτε φιλικὴ σχέσις μεταξὺ τῶν δύο ἀντιπάλων. Εἰς οὐδὲν δὲ τὴν διάνοιαν ἀπῆλθεν ἡ ἵδεα ν' ἀναιμίῃ εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην τὸ ὄνομα τοῦ 'Ραφαήλ.

Οἱ νέοι οὗτοι ἐντούτοις, ἀμαρτιασθέντες τὰς αἰσθήσεις τους, ἔδραμεν εἰς τὸν πόργον, παρακούσας τὰς προτροπὰς τῆς γραίας Βέρθας, διὸ νὰ πληροφορηθῇ σκφῶς τίνος ἔνεκεν ὁ κόμης ἡρεύνης μετὰ τοσάντης φροντίδος περὶ τῆς καταστάσεως τῆς πασχούστης ὑγείας του· ἀλλὰ φθάς εἰς τὸ μέγχρον εὗρε τὸν μὲν κόμητα νεκρὸν, τὸν δὲ Οὐρθίνον ἐνασχολούμενον νὰ ἐξηγήσῃ εἰς τὴν κόμησσαν Ἐλένην τίνι τέτπω ἡναγκάσθη ν' ἀναιμίγηῃ καὶ λάθη συμμετοχὴν εἰς τὸ οἰκογενειακὸν δρᾶμα, τὸ δόποιον ἐλύθη ἐπὶ τὸ τραχικώτερον.

Οἱ δὲ 'Ραφαήλ τὴν αὐτὴν ἑπερέκαν ἀπῆλθεν εἰς Τουρίνον καὶ ἐκεῖθεν εἰς Παρισίους· ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν μόλις ἐνδέ ἔτους ἐπεκρουσιάσθη καὶ αὐτοὶ εἰς τὴν πρωτεύουσαν τοῦ Πεδεμοντίου, ὡς γραμμάτευς τῆς γαλλικῆς πρεσβείας.

Πρὸς τί ἀρα γε ἐπανῆλθε; Διὰ ν' ἀποδεῖη ἴσως σφαλεράν τὴν παροιμίαν τὴν λέγουσαν διτι «μάτια φτοῦ δὲρ οὐλέπονται γρήγορα λησμονοῦνται»

Καὶ τιρόντι, ἀνὴρ φωτῶντο πρὸ δωδεκατίας οἱ φοιτῶντες εἰς τὰς ἐν τῷ προαστείῳ τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ συγκαναστροφάς, κήθελον ἀποκριθῆ ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐνεργανίσθη ἐν μέσῳ τοῦ ἀριστοκρατικοῦ δριμίου νέα τις γυνὴ δινόματι. Δὲ Σερνύ, ἥτις ἐφείλκυσεν ἐπὶ δόλον χειμῶνα τὴν γυναικείαν περιέργειαν.

Ἔτο δραίας διὸ θεά, πλουσία διὸ βασίλισσα, καὶ τὸ παραδοξώτερον πάντων, ἡγάπα τὸν σύζυγόν της διὸ ἡτο γυνὴ τοῦ δόχλου.

Οἱ δὲ σύζυγος της ἥτο νέος χαριέστατος καὶ ἐλέγετο διτι ἐλάττευε μέχρι παραφορᾶς τὴν σύζυγόν του.

Τὸ ἐπίζηλον λοιπὸν τοῦτο ζεῦγος διαρκοῦντος τοῦ χειμῶνος καθηράσσε διὰ τῆς παρουσίας του τὰς συναναστροφάς καὶ τοὺς χορούς, ἀμα δὲ ἐφίασε τὸ ἔχρ ἀπεχαιρέτησε τοὺς Παρισίους καὶ κατέψυγεν ὑπὸ τὴν πυκνόφυλλον τῶν δασῶν αἰγίδα, ἔνθα ἡ αὔξα τοῦ ἔρωτος πνέει γλυκυτέρα.

Καὶ ἔκτοτε δὲν ἐγένετο πλέον περὶ αὐτοῦ λόγος.

(ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

Θ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ

ΕΝ ΑΓΓΑΙΑ ΣΥΛΛΟΓΩΝ.

ΤΗΝ σύστασιν συλλόγων (clubs) ἐν Ἀγγλίᾳ εὑρίσκομεν ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τῆς δεκάτης πέμπτης ἑκατονταετρήδος, διότι ἡ Αὐλὴ τῆς Καλῆς Συντροφίας, συστάσα τῷ 1413, ἡτο σύλλογος ἑταίρων περὶ τοῦ διοίου δ ποιητῆς Όκκλέδιος ἀναφέρει ὅτι ἡ συνήθεια τοῦ συμποσιάζειν ἦτον εἰς τῶν καλλιτέρων νόμων. Διὸ ἔτεροι σύλλογοι ἐπίστης ἀρχαῖοι ἦσαν ὁ τῶν Σειρήνων καὶ δ τοῦ Διαβόλου, ὃν τὸν μὲν πρῶτον συνεστήσατο ὁ Φραγκός, τὸν δὲ δεύτερον δ Βεν-Ζόνσων, ὅστις ἔγραψε συνάμα περὶ αὐτοῦ καταστατικὸν ἐπιγραφόμενον «Νόμοι συμποσίων ἢ Κανόνες τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ Καπηλείου.»

Περὶ τῆς λέξεως club πολλαὶ παρὰ διαφόρων ἐξέρθησαν γνῶμαι. Ὁ Αβρέη λέγει «Μεταχειρίζομεθ τὴν λέξιν clubbe ὅπως ὑποδεῖξωμεν συνάθροισιν ἀνθρώπων ἐν ἐνὶ καπηλείῳ.» Οἱ δὲ Σκόννερ ἐτυμολογεῖ τὴν λέξιν ταῦτην ἐκ τοῦ ἀρχαίου Σαξωνικοῦ cleofen (διαιρεῖν) διότι αἱ διπάναι ἦσαν διηρκεῖν μεταξὺ τῶν μελῶν τοῦ συλλόγου. ὅπως ποτ' ἂν ἦ, φαίνεται ὅτι εἰς τοὺς κατὰ πρῶτον σχηματισθέντας συλλόγους ἡ γαστήρ ἥτο σπουδαῖον, εἰ μὴ τὸ κυριώτατον, ἀντικείμενον ἐντεῦθεν δ' ὁ σκοπὸς αὐτῶν ἔλαβε καὶ ἐτέραν φάσιν. Οἱ εὐφυεῖς, οἱ πολιτικοὶ, οἱ λόγιοι, οἱ καλλιτέχναι ἐπεκμύησαν ἐπίστης νὰ ἔχωσιν ἵδια μέρη συνελεύσεως, ἵνα παραδίδωνται ἐλευθέρως εἰς συζητήσεις περὶ τῶν διαφόρων ἐπιστημῶν. Αὐτοὺς ἐμιμήθησαν καὶ οἱ βιομήχανοι, οἵτινες ἀντὶ νὰ συνέρχωνται εἰς τὰ συνήθη καπηλεῖα, ἔνθα οἱ συνάδελφοι αὐτῶν μεθυσκόμενοι καὶ συντρίβοντες τὰς δέλους, τοὺς παρηγάλουν, εὗρον προτιμότερον νὰ συνέρχωνται εἰς ἤδιον μέρος, καὶ τοιουτορόπως πάσαι αἱ κοινωνικαι τάξεις, πάντα τὰ ἐπαγγέλματα ἔ-

έχον μετ' οὐ πολὺ τοὺς συλλόγους αὐτῶν, ὃν τινες δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἀληθεῖς παραδίαι τῶν σπουδάκων συλλόγων. Ἐκ παραδείγματος, τῷ 1709, συνέστη εἰς σύλλογος τῶν Ψευτῶν, ὅστις παρεδέχετο τοὺς στίχους τούτους ὡς ἐμβληματάς:

Κἀνεὶς εἰς τὴν ἀλήθειαν σήμερσν μὴ πιστεύῃ διότι ἀπασαν τὴν γῆν τὸ φεῦδος κυριεύει.

Ο σύλλογος τῆς Τορκούρης συνέκειτο ἐξ ἑπτακαπτίλων, οἵτινες ἐκάυχαντο διαι δόπως ἔξαπατήσωτι τοὺς ἀγοραστὰς, μετεχειρίζοντο περιστότερον φεῦδον παρ' ὅσαι ἦσαν αἱ τρίχες τοῦ πωλούμένου ζώου. Ο σύλλογος τῶν ἀφυπωλῶν συνήρχετο εἰς τι καπηλεῖον τοῦ Κοθεν-Γάρδεν καὶ αἱ ἡρωῖδες αὐτοῦ κατεφρόνουν τὸ ἑσπέρας τὸ οἰνόπνευμα, ὅσον τὴν ἡμέραν, ἐν ταῖς ὁδοῖς ἐκτεθειμέναι, τὴν βροχήν. ‘Ο σύλλογος τῶν χρεωκόπων ἐμπόρων συνήρχετο εἰς Σουτθάρκ, καὶ κατὰ τὸν νόμον αὐτοῦ οὐδέποτε μία χρεωκοπία ἔδιδεν εἰς τινὰ τὴν τιμὴν τοῦ νὰ γείνῃ μέλος αὐτοῦ. ‘Ο σύλλογος τῶν Δυσμόρφων συνέστη ὑπὸ τοῦ Γράβη, δομοιος· πρὸς τὸν δόποιον κατὰ τὴν ἀσχημίαν οὐ ποτ' ὑπὸ ἥλιον ἥλθεν ἐτερός τις. Οἱ ἑταῖροι τοῦ συλλόγου τοῦ Ἀπογείου ἐνησχολοῦντο ἀπασαν τὴν νύκτα ψάλλοντες. Εἰς τὸν σύλλογον τῶν Πτηνοθηρῶν ἀντικείμενον ἀδιάλειπτον συνδιαλέξεως ἦσαν τὰ κλωθία, αἱ φωλέα, οἱ ἵζοι κλ. Οἱ κλέπται εἰχον ἔδιον σύλλογον, μέλη τοῦ ὅποιου ἦσαν ὅλοι οἱ παστρεῖοι τοῦ Δονδίνου. Ο σύλλογος τοῦ Χοροῦ ἦτο σχολεῖον κράτιπάλης, διαιρούμενον εἰς διδασκαλίους καὶ μαθητάς. Ο σύλλογος τῶν Φορέων συνέκειτο ἐξ ὅλων τῶν πυγμάχων, ξιφομάχων καὶ ἀπολελυμένων ὑπαξιωματικῶν, οἵτινες δημοσίᾳ ἐκήρυσσον ὅτι πολὺ εὐγενέστερον καὶ ἡρωικότερον εἶνε νὰ θλάσῃ τις κεφαλᾶς εἰς νυκτερίνας συναντήσεις παρὰ νὰ σρατολογῆται εἰς τὸν Βασιλικὸν στρατὸν καὶ νὰ εὑρίσκῃ τὸν θάνατὸν ἀντὶ ἡμεροτίσας μισθοδοσίας ἔνδεκα λεπτῶν. Σώζονται δὲ μέχρι τοῦ νῦν εἰκόνες παριστῶσαι μέλη τοῦ συλλόγου τοῦ Πυρὸς ἐνδεδυμένα ὡς μοναχοὶ καὶ γονυκλιτοῦντα πρὸ γυναικῶν. Ἄπηρχε τέλος καὶ σύλλογός τις καλούμενος τὸν Ἀθέων, οὗ, ὡς ἐκ τοῦ τίτλου τούτου δικαιοῦται τις νὰ εἰκάσῃ, μέλη ἦσαν ὅλοι οἱ ἀκλελυμένοι καὶ φαυλόβοι, καὶ τοῦ ὅποιου ἡ διάλυσις ἐγένετο κατὰ τρόπον λίαν γελοῖον. Ο σύλλογος οὗτος συνήρχετο εἰς τι καπηλεῖον τῆς Οδευμιστέρης, ἐν τῷ δόποιῳ συνήρχετο καὶ ἐτερός τις σύλλογος, πάντη ἀντιθέτων ἔδεσν καὶ ἐθίμων. Οἱ ἑταῖροι αὐτοῦ ἀγανακτοῦντες

ἔνεκα τῶν βλασφημιῶν καὶ τοῦ θορύβου, διὸ οἱ Ἀθεοὶ ἐποίουν, συνενοήθησαν μετά τίνος περιφήμου σχοινοβάτου, ὅστις ἐν μιᾷ τῶν συνεδριάσεων ἐκείνων, ἔπεισε, διανοιγέντος τοῦ ὄροφωματος τοῦ οἴκου, ἐπὶ τινὰ τράπεζαν ἐν τῇ αἴθουσῃ κειμένην, ἐνδεδυμένος ὡς Διαδούλος. Εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην θέαν οἱ ἀπίστοι, νομίσαντες ὅτι ὁ Σατανᾶς αὐτοπέρθσώπως, συγεγὼς πάρ' αὐτῶν ἐπικαλύπτεινός, ἥλθε νὰ ῥύθηση τοὺς πρὸς αὐτοὺς λογαριασμούς τούς, κατέλιπον ἐν τρόμῳ καὶ σπουδῇ τὴν αἴθουσαν καὶ οὐδέποτε πλέον ἐπάτησαν εἰς αὐτήν· τοιουτοτρόπως δὲ διειλύθη ὁ σύλλογος τῶν Ἀθέων.

Οι πλεῖστοι τῶν Συλλόγων τούτων, εἶναι ἀληθεῖς, ἔσχον διάρκειαν ἐφήμερον, ἀλλὰ καὶ τινες αὐτῶν, ἔλαχον τύχην παράδοξον. Ἐκ παραδείγματος ὁ σύλλογος Κιτ-Κάτ, ὃν συνεστήσατο ὁ βιβλιοπώλης Τόνσων ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ ἐνθαρρύνῃ τὴν φιλολογίαν, ἀπέβη πολιτικὴ σύστασις, καὶ τὰ μέλη αὐτοῦ κατέστησαν περιβόλια, διότι, ὡς λέγει ὁ Θράτιος Βαλπώλ, ἔσωσαν τὴν Μεγάλην Βρεττανίαν. Ολίγιστοι δὲ τῶν συλλόγων τούτων ἔμειναν μέχρι καὶ τῶν καιδίης χρόνων, καὶ ἐκ τῶν διλιγίστων τούτων οἱ ἐπισημότεροι εἰσὶ ὁ τῶν Dilettanti, συστάς τῷ 1734, ὁ τοῦ Μπηφρέτη, συστάς τῷ 1735 καὶ ὁ τῆς Βασιλικῆς ἑταρίας, συστάς περὶ τῷ 1740.

Ο ἄργιλος ναύαρχος Σμιθ εἰς τὸν ὅποιον ἡ Βασιλικὴ ἑταίρια ἀνέθηκε τὴν ἔρευναν τῶν ἀρχείων τῆς, ἵνα συγγράψῃ τὴν ἱστορίαν αὐτῆς, ἐδημοσίευσεν ἐπὶ ἐσχάτους περιέργους περὶ τοῦ συλλόγου τούτου εἰδήσεις. Ο σύλλογος οὗτος, γνωριζόμενος κατὰ πρῶτον ὑπὸ τὸ δόνομα Σύλλογος τοῦ δόκτορος Χάλλεϋ (διότι ὁ περικλεὶς ἀστρονόμος οὗτος προήδρευεν αὐτοῦ) μετωνομάσθη ὀψιάτερον σύλλογος τῶν Βασιλικῶν φιλοσόφων, διότι, ἵσως, μέλος αὐτοῦ ἦτο καὶ ὁ Κάρολος Β'. Καίτοι δὲ ἐκ τοῦ τίτλου αὐτοῦ ἐδικαιοῦτό τις νὰ εἰκάσῃ ὅτι ἡ φιλοσοφικὴ λειτότης θήθει διακρίνει αὐτὸν, ἐκ σημειώσεων ὅμως σωζομένων περὶ τῶν συμποσίων τοῦ συλλόγου τούτου καταφράνεται ὅτι ἡ τῶν Πυθαγορείων τράπεζα δὲν ἐφαίνετο τόσῳ εὐάρεστος εἰς τὰ μέλη του. Αμφιβάλλομεν δὲ ἀν., καὶ τις τῶν παρ' ἡμῖν, γνωστὸς ἐπὶ γαστριμαργίᾳ, θήθει παραθέσει εἰς τὴν τράπεζάν του τὰ ἐξῆς φαγητά. Οστρεαί, ἴνδικον ὅρνιν, κεφαλὴν μόσχου κεκρυκευμένην, πτυνὰ ἐψημένα μὲ χοίρινον λίπος, σκοκνῶδες μέρος (φιλέτον) τοῦ προβίτου, πλακοῦντας μὲ μῆλα, δύο πρυτανίκα ἀφιῶν, γλῶσ-

ταν καὶ οὕθαρ τῆς βοὸς, χοιρομήρου μὲ ἔτνος πίσων, δάχιν βοείχν, πουδίγγιον, βούτυρον καὶ τύρον. Εννοεῖται δὲ ὅτι τοιαῦται τράπεζαι ἀπήτουν ἵκανην δαπάνην, διὸ τὰ μέλη τοῦ συλλόγου ἐν ταῖς φιλοποιικαῖς συζητήσειν αὐτῶν ἐψήφισαν ὅτι «πᾶς κύριος ἡ εὐγενὴς ὅστις ἥθελε προσφέρεις ἐτησίως εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τούλαχιστον τὸ πέταρτον μιᾶς δορκάδος ἡ ἔνδος δόρκου, θεωρεῖται μέλος ἐπίτιμον αὐτῆς.» Ή δὲ ἀπόφασις αὗτη πολλοὺς εὗρε τοὺς δωρητὰς, διὸ ἐν τοῖς ἀρχείοις ἀναγινώσκεται ὅτι, τοῦ μαρκησίου τοῦ 'Ρόγικαμ ἐξαποστείλαντος πρὸς τὴν ἀκαδημίαν τὸ ἡμίσυ μιᾶς δορκάδος, ὁ σύλλογος ἀπεφάσισε παχυψῆφον νὰ πίσως Βορδιγάλλειον οἶνον ὑπὲρ ὑγείας τῆς πανεκλαμπρότητος του. Τὰ δικαιώματα καὶ προνόμια τῶν δωρουμένων δόρκονας ἡ δορκάδας μετεβιβάσθησαν δι' ἐτέρας ἀποφάσεως εἰς τοὺς προσφέροντας χειλώνας, τῶν δποίων τὰ κρέα περὶ πολλοῦ ποιοῦνται οἱ ἄγγροι· καὶ ὅταν χειλώνη τις, ἢν ἐπειρπεν ἐξ Ἀμερικῆς ὁ Ἄνδρεας Μίτζελ πρὸς τὴν Ἀκαδημίαν, ἀπεβίωσε κατὰ τὸν διάπλουν, ἡ ἀγγελία τοῦ λυπηροῦ τούτου γεγονότος σημειούται ἐν τοῖς Πρακτικοῖς αὐτῆς μὲ τὴν ἔκφρασιν τῆς περιπαθοῦς Θλίψεως τῶν ἐταίρων. Ἐπίσης μνημονεύονται διάφοροι σπάνιοι καὶ δρεπτικοὶ ἰχθῦς, τοὺς δποίους ἐπειρψεν δικόμης Μορτών, εἰς τὸν δποίον θραδύτερον ἐπὶ τῇ ἀποστολῇ δύο ἴνδικῶν χοίρων ἀπεφασίσθη νὰ ἐκφρασθῶσιν αἱ τοῦ συλλόγου εὐχαριστίαι.

Ἐδρα τοῦ συλλόγου τούτου ἦτο κατὰ πρῶτον ἐν καπηλεῖον τῆς Κορνίλλης, ἐκεῖθεν μετεφέρθη εἰς τὰ καπηλεῖα τῆς Τιάρας, τοῦ Στέμματος καὶ τῆς Ἀγκύρας, τέλος τῷ 1848 εἰς τὸ καπηλεῖον τῶν Φρανχασόνων, καὶ τῷ 1857, εἰς τὸ καπηλεῖον τῆς Σωματίρης. Ή τιμὴ τοῦ γεύματος ἐπίσης ὑπέστη διεφόρους μεταβολὰς διότι ἀπὸ δεκαοκτὼ πενῶν κατὰ κεφαλὴν, τὸ ἐπιβάλλον τῆς δαπάνης ἀναβαίνει σήμερον εἰς δέκα σελλίνα.

Άλλ' ἐνῷ τοιαύτῃ ἦτον ἡ περὶ τῆς γαστρὸς πρόνοια τῶν ἐταίρων, μὴ λησμονήσωμεν ὅτι καὶ οἱ ἐπισημότεροι ἀνδρες ἐγένοντο μέλη ἡ ἐκάθησαν εἰς τὰς τραπέζας αὐτῆς. Οἱ Φραγκλένος, δι Γίβρων, δ Βάτ, δ 'Ριγγώ, ἥσαν μέλη τοῦ συλλόγου. Εἰς τὰ συμπόσια αὐτῆς ὁ ἵπποτικὸς Σίδνευ Σμίθ ἐδιηγήθη τὰς σκληρότητας τοῦ Ζεζάρ πασᾶ καὶ δικύρχος Ἰσαὰκ Κεφίνος διήγειρεν ἀπλετον γέλωτα ἀφηγούμενος τὴν πρὸς μίαν φάλαιναν μάχην αὐτοῦ. Εἰς τὰ συμπόσια αὐτῆς ἔσχον μέρος οἱ περίφημοι περιηγηταὶ Κόκ, Φουρνώ, Κίγκ, Βχγ-

κούζερ. Εἴνι δὲ λόγως ἡ φαιδρότης καὶ ἡ σπουδαιότης, ἡ σωματικὴ εὐπάθεια, καὶ ἡ διανοητικὴ ἀνάπτυξις ἥσαν δικοπὸς τῶν συνεδριάσεων τοῦ συλλόγου ἐκείνου.

Πλειστοὶ ἔτεροι σύλλογοι ὑπάρχουσιν ἔτι ἐν Ἀγγλίᾳ, τῶν δποίων τινες ἀντικείμενον ἔχουσι τὰς ἐπιστημονικὰς καὶ καλλιτεχνικὰς προσόδους. Οἱ σύλλογοι τοῦ Γάρρικ κέκτηται συλλογὴν περιφήμων εἰκόνων καὶ προτομῶν. ἐνῷ ἀφέτερου εἶνε διάσημος καθ' ἀπασαν τὴν Βρύσην διὰ τὴν τελείτητα καὶ εὐωδίαν τοῦ πουντζίου του. Οἱ σύλλογοι τῶν Περιηγητῶν, ἐν τῷ δποίῳ δ πείγκιψ τοῦ Ταλλεράν συνεχῶς ἐφοίτα ὅπως παιένη τὸ βίοτ, καὶ διάλογος τῆς Μεταξένθυμίσεως, ἐν τῷ δποίῳ δ Ιερατικοὶ πασᾶς ἐξετίμα τὰ ἀπαράμιλλα προτερήματα τοῦ μαγείρου Ἀλεξίου Σογέ, εἶνε τοσοῦτον γωστοί, ὡστε ἀρκεῖ νὰ προφέρῃ τις μόνον τὰ δύναματα των, ἵνα δώσῃ μίαν ἰδέαν αὐτῶν.

Οἱ σύλλογοι τοῦ Οὐθίμιγκτων σκοπὸν ἔχει τὴν φιλολογικὴν ἀνάπτυξιν τῶν μεσαίων κοινωνικῶν τάξεων, διότι ἐν τῇ αἰθουσῇ αὐτοῦ γίνεται καὶ διδασκαλία δημοσία. Οἱ σύλλογοι τοῦ Αθηναίου κέκτηται ἀξιόλογον Βιβλιοθήκην, ἡτις ἡγοράσθη τότε ἀντὶ τετρακισχιλίων λιρῶν, πρὸς δὲ πρόσοδον ἐτησίαν ἐννεακισχιλίων λιρῶν· ἵνα δὲ διατηρήσῃ ἀναλογίαν μεταξὺ τῆς Βιβλιοθήκης καὶ τοῦ ὑπογείου του, κέκτηται ἐπίσης οἵνους ἀξίας τετρακισχιλίων λιρῶν.

Μεταξὺ τῶν συλλόγων, ἐν τοῖς δποίοις τρώγουσι διὰ νὰ ζῶσι καὶ οὐχὶ ζῶσι διὰ νὰ τρώγωσι, δίκαιον εἶγε νὰ μηδημονεύσωμεν καὶ τὸν σύλλογον Ζόλλου, ὅμωνυμον τοῦ συστάντος αὐτῶν ἀγαθοῦ καὶ πτωχοῦ ἐπισκόπου τῆς ἐν Σκωτίᾳ Φρανσεσούργης. Καίτοις στερούμενος δ ἀνήρ οὗτος, ἐπέτυχεν ὅμως νὰ κατατίσῃ συλλογὴν σπανίων καὶ περιέργων βιβλίων, καὶ διστάς ὑπὲρ αὐτοῦ σύλλογος σκοπὸν ἔχει τὴν ἀνατύπωσιν τῶν συγγραμμάτων τῶν λίκεν λησμονηθέντων θεολόγων.

Οἱ σύλλογοι τῆς 'Ροξβούργης εἶναι εἰς τῶν ἀγκυθώτερον σκοπὸν ἔχόντων. Καθ' ἀπαστον ἔτος τὰ μέλη αὐτοῦ συνέρχονται καὶ ἔκαστος ἐταίρος ὀφείλει νὰ διανείμῃ εἰς τοὺς συναδέλφους του ἀνὰ ἓνα τόμον συγγράμματος τυπωθέντος δαπάναις αὐτοῦ· καὶ εἰςαγέντος ἀπὸ ἀρχαίον τι χειρόγραφον δὲ ἄλλο δυτεύρετον καταστὰν τεῦχος. Πρὶν δὲ ψηφισθῇ ἡ τοιαύτη ἀπόφασις, ἀντικείμενον τοῦ συλλόγου ἐπίσης ἥσαν γαστριμαργία, καὶ τὰ συμπόσια αὐτοῦ ἥσαν περιβόητα ἐπὶ τῇ πολυτελείᾳ καὶ σπατάλη ἡτις ἐγίνετο κατ' αὐτά· ἀλλ' ἐπὶ

τέλους δὲ φιλολογικὸς σκοπὸς ὑπερενίκησε καὶ διά-
φορος συγγράμματα, τέως ἄγνωστα ὑπάρχοντα, ἐκδοθέντα περὶ τῶν μελῶν αὐτοῦ ἀνεβίβασαν τὸν
σύλλογον αὐτὸν εἰς ὕψιστον βαθμὸν τιμῆς.

Ηθέλαμεν παρεκτείνει πολὺ τὸν λόγον, ἀνέ-
μνημονεύματαν ὅλους τοὺς συλλόγους τοὺς ἔχον-
τας σκοπὸν τὴν πρὸς κοινὸν ὅφελος δημοσίευσιν
βιβλίων· περὶ τούτων ὑπάρχει ἴδιον σύγγραμμα
τοῦ Χοντρίου, διδάκτορος τῆς θεολογίας, ἐπι-
γραφόμενον «Ἄν σοφαὶ ἑταῖραι καὶ οἱ φιλολογι-
κοὶ σύλλογοι τῆς Μεγάλης Βρεττανίας, ἤτοι λε-
πτομερῆς ἔκθεσις τῆς ἀρχῆς, τῆς ἱστορίας, τοῦ
σκοποῦ, τῶν δημοσιεύσεων, ὑπομνημάτων, ἐπο-
χῶν καὶ τόπων τῶν συνεδριάσεων αὐτῶν.» Ἐκτὸς
τῶν συλλόγων τούτων ὑπάρχουσιν ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ
ἴστεροι, ἀντικείμενον ἔχοντες συμφέροντα τοπικὰ,
ὡς δὲ σύλλογος Γέθθαμ, σκοπὸν ἔχων τὴν ἱστορίαν
τῶν κομητειῶν τοῦ Σέστερ καὶ τῆς Λαγκεστρίας,
δὲ ἀρχαιολογικὸς σύλλογος τῆς Ιρλανδίας, ἀσχο-
λούμενος περὶ τὰς κελτικὰς ἀρχαιότητας, οἱ τῆς
Σποτισθόδης καὶ Βοδρόβης, ἀντικείμενον ἔχοντες
γαιολογικὰ ζητήματα, καὶ πλεῖστοι παραπλήσιοι
ἄλλοι.

Κατὰ τὸ διάσημα τῆς μεσοθεσιείας ἐν Ἐλλάδι,
ἐνθυμητούμεθα πάντες, διὰ τοῦτο συνέστησαν
διάφοροι σύλλογοι, ἀλλ᾽ ἐπειδὴ πάντες περιεστρέ-
φοντο περὶ τὴν πολιτικὴν, τὴν ἰδιοτελῆ δημοσίαν
καὶ κοῦφον, γελοιωδῶς ἐναυάγησαν. Διατί ἄρα νὰ
μὴ ὑπάρχῃ καὶ ἐνταῦθα εἰς σύλλογος, διτὶς σκο-
πὸν νὰ ἔχῃ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ πνεύματος, τὰς
φιλολογικὰς, ἐπιτημονικὰς, βιομηχανικὰς ἢ γεωρ-
γικὰς συζητήσεις, καὶ ἐν τῷ δρόῳ ἐκαστον μέ-
λος νὰ εὑρίσκῃ οὐχὶ τὴν σαπρὰν τῶν πολιτικῶν
μωριῶν τροφὴν, ἀλλὰ τὴν ὑγειὰν καὶ αἰσια ἀποτε-
λέσματα φέρουσαν ήθικήν. Ἐν Ἀθήναις, τῇ πρω-
τευόσῃ τῆς ἑλευθέρας Ἐλλάδος, ὡς πομπωδῶς
ἐνομάζομεν αὐτάς, οὐδεὶς σύλλογος ὑπάρχει ἐν δὲ
τῇ Κωνσταντινουπόλει, τῇ πρωτευόσῃ τοῦ βαρ-
βαρισμοῦ, ὡς τὴν θεωροῦμεν, ὑπάρχει (καὶ δὲ
λόγος περὶ δρομογενῶν, διότι καὶ ἀρμενικοὶ καὶ
ιορδανιτικοὶ καὶ τουρκικοὶ σύλλογοι ὑπάρχουσιν)
εἰς φιλολογικὸς σύλλογος, εἰς ιατρικὸς καὶ τρίτος
μουσικός. Τὰ μέλη τῶν συλλόγων τούτων δια-
χρινόμενα ἐπὶ παιδείᾳ καὶ φιλοπατρίᾳ πλέον ἢ
ὅσῳ ἡμεῖς ἐγκαυχώμεθα, ἀναγινώσκουσι κατὰ
τὰς συνεδριάσεις αὐτῶν καὶ δημοσιεύουσι διατρι-
βάς ποιεῖταις καὶ ἐκντοῦς καὶ τὴν πατρίδα τιμώ-
σας· τί δὲ πράττουσιν οἱ καθ' ἡμᾶς λόγιοι; Δυ-
στυχά εἰς ὅντινα ἥθελε λησμονήσει νὰ στίξῃ πρό-

τασίν τινα, ἢ νὰ παραλείψῃ γραμματικόν τινα
ὅρον, οὐδὲ ἡ ἀσπίς τοῦ Ἡρακλέους δύναται νὰ
τὸν σώσῃ . . .

Ἐσχάτως ἐν τῇ Εὐνομίᾳ ἀνέγνωμεν πρότασιν
τινα τοῦ Κ. Α. Πάγκαβη, πρὸς τὸν ὁποῖον, διὰ τοῦ
καὶ ἀνὴρ θελήσωσι τινες νὰ εἰπωσιν, διλγίστοι τῶν
ἥμετέρων λογίων δύνανται νὰ παραβληθῶσι, περὶ
συστάσεως ἑταῖρίας σκοπὸν ἔχοντες τὴν δημο-
σίευσιν συγγραμμάτων ἔθνικῶν. Εἶναι τάχα δύ-
σκολος ἡ σύστασις ταύτης; Καὶ δταν καὶ Κυθέρ-
νησις καὶ κυθερωνῶν δαπανῶσι τόσα καὶ τόσα
ὅπου οὐ δεῖ, δὲν δύνανται τάχα νὰ προσφέρωσιν
ἀσήμαντόν τινα ἔρανον ὅπου πρέπει; Ἀλλά . . .
ἔλησμονήσαμεν . . . τί ἐγένετο ἡ Γεωργικὴ Ἕ-
ταιρία; . . .

ΕΠΑΜ. ΣΤΑΜΑΤΙΔΗΣ.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

Σερβικῶν δημοτικῶν ἀσμάτων.

Κύριοι Συντάκται τῆς Χρυσαλλίδος.

ΕΙΣ δύω τῶν προηγουμένων τευχῶν τοῦ περιο-
δικοῦ σας ἐδημοσιεύσατε, καλῶς ποιοῦντες, μετα-
φράσεις τινὰς Σερβικῶν δημοτικῶν ἀσμάτων, ἐκ-
πονηθείσας παρὰ τοῦ ἀξίου ἐν Ἰταλοῖς γραμμα-
τολόγου Τωμασέου. Ἐκ τῆς ἀναγνώσεως ἐκείνων
ἔλαβη καὶ ἔγω τὸ ἐνδόσιμον νὰ ἐνθυμηθῶ τινάς
μου δομίας μεταφράσεις, οἵτις εἶχε κάμει πρὸ ἐτῶν,
καὶ σήμερον σχετικά τὰς στέλλω πρὸς δημοσίευσιν.
Καλὸν βέβαια εἶναι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ
πλησιάζωμεν τὰς φυσικὰς πηγὰς τῆς λαογενοῦς
ποιήσεως, καθ' ὃσον τὰ περίτεχνα, ἢ, μᾶλλον εἰ-
πειν, τὰ κατατητίτεχνα ποιητικὰ προϊόντα, ἐ-
νίοτε πληθυνόμενα ὑπερμέτρως, ἀπειλοῦν τὴν τοῦ
ἐν ἥμιν φυσικοῦ αἰσθήματος ἀπάμβλυνσιν, ἢν ὅχι
καὶ αὐτὴν τὴν ἀπόσβεσίν του. Περὶ δὲ τῶν ἐμῶν
μεταφράσεων ἄλλοι οἵτις κρίνωσιν ἐγὼ τόσον μόνον
παρατηρῶ, ὅτι ἐπροσπάθησα νὰ μεταφράσω κατὰ
λέξιν, εἰς τὰ πλεῖστα δὲ τῶν σήμερον πρὸς ὑμᾶς
στελλούμενων ἐπήρησα καὶ τὸν μετρικὸν ἁυθμὸν
τῶν πρωτοτύπων.

'Er Αθήναις, τῇ 19 Φεβρουαρίου 1865.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Α. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ.